

Literární soutěž festivalu Jičín - město pohádky

Zuzana Andrenková

V rámci 19. ročníku festivalu Jičín - město pohádky vyhlásil Nadační fond Jičín - město pohádky, Knihovna Václava Čtvrta v Jičíně, Lepařovo gymnázium v Jičíně a časopis Pastelka za podpory Světa knihy, s. r. o. - Rosteme s knihou, literární soutěž na téma Labyrint příběhů. Soutěž se dosud konala každé dva roky a je určena pro děti a mládež do 18 let.

Letos se přihlásilo 59 dětí z 8 základních škol, které nám zaslaly celkem 72 soutěžních prací. Pohádek bylo více než přihlášených dětí, protože někteří mladí spisovatelé napsali dvě, tři nebo dokonce čtyři pohádky. Soutěžní práce jsme rozdělili do tří věkových kategorií, ze kterých studentská porota Lepařova gymnázia v čele s profesorem Janem K. Čelišem vybrala vítěze. Celkem bylo uděleno 7 hlavních cen a 10 čestných uznání.

Všichni vítězové byli pozváni na slavnostní vyhlášení výsledků a předání cen, které proběhlo o festivalovém týdnu v sálku hudebního oddělení Knihovny Václava Čtvrta v Jičíně. Mimo jednu dívku a chlapce přijeli všichni, dokonce i z takové dálky, jako je Písek v jižních Čechách nebo Staňkov u Domažlic. Nejmladší spisovatelce bylo 8 let, naopak nejstaršími autory byli žáci 9. tříd ZŠ. Vyhlášení se také zúčastnil spisovatel Jan Sobotka, ilustrátor Jiří Fixl, zástupkyně nakladatelství Anag, předseda poroty Jan K. Čeliš a šéfredaktor časopisu Pastelka, který předal dětem zvláštní ceny časopisu Pastelka.

Jakubu Schenkovi ze Staňkova a Kristýně Tauchmanové z Turnova se podařilo získat obě ceny, hlavní cenu od naší poroty i cenu časopisu Pastelka. Jednu z hlavních cen získala také Anna Krabcová, jediná zástupkyně jičínských základních škol. Je škoda, že se nám dlouhodobě nedaří zapojit do soutěže více dětí z Jičína. Zvláštní poděkování patří ZŠ Skálova v Turnově, ZŠ ve Staňkově a ZŠ v Ronově nad Doubravou, které již tradičně posílají větší soubor soutěžních prací. Děti byly odměněny věcnými cenami a získaly dekret nebo čestné uznání. Navíc 7 hlavních výherců obdrželo Cenu pohádkového Jičína - malovaný keramický zvoneček s motivem jičínské brány.

Příští ročník literární soutěže se bude konat za rok. Téma bude shodné s tématem festivalu: pohádka. Doufáme, že děti na psaní nezanevrou a že se opět setkáme se spoustou krásných pohádkových příběhů.

O třech čarodějnicích

Milé děti, dnes vám povím pohádku o třech čarodějnicích. Za devatero horami a devatero řekami na kraji hlubokého černého lesa stála chaloupka. Střechu měla krytou mechem a jehličím a otáčela se na kuří noze. V chaloupce bydlely tři staré čarodějnice. Jmenovaly se Cimbelína, Ententýna a Boubelína a dohromady jim bylo přes 900 let. V komoře měly zaparkovaná tři košťata a ve světnici bylo ohniště a na něm kotel. Cimbelína měla na nose velkou bradavici a z té bradavice rostly tři chlupy. Druhé, Ententýně, seděl na rameni černý chlupatý kocour. A ta třetí, Boubelína, měla na hlavě roští a kolem krku obtočeného hada. Čekaly byste, děti, že čarodějnice vařily v kotli hadí ocásky a lektvary? Kdepak! Ententýna pekla křupavé sušenky, Cimbelína míchala voňavou čokoládu a Boubelína slepovala ty sušenky čokoládou. Přitom všechny tři mumlaly zaklínadlo: "Kouzlus mňamózus" a olizovaly se až za ušima. A teď, milé děti, jistě čekáte, že ty tři čarodějnice špatně dopadly, že skončily u zubaře, protože se jim z čokolády zkazily zuby. Naopak. Se svými sušenkami se dostaly do televizní reklamy a staly se slavnými.

Kristýna Tauchmanová, 2. tř., nar. 2000, Kosmonautů 1551, ZŠ Skálova Turnov

O deštníku, který se bál vody

Byl jednou jeden Alfons a byl to deštník. Byl krásně zbarvený a téměř ničeho se nebál. Jen vody! Nikdo ho nechtěl, protože vždycky, když pršelo, tak se strachy zavřel. "Deštník, který se bojí vody, je mi k ničemu," říkali jeho majitelé a Alfonse hned někde schválně zapomněli. Jednou v tramvaji pod sedačkou, jindy v kavárně na věšáku a někdy třeba jen tak na ulici.

Alfons byl velmi smutný z toho, že ho nikdo nechce a že se ho všichni po prvním dešti hned zbaví. Vydal se proto k lékaři. "Co mám s tebou dělat?" říkal doktor, když mu Alfons všechno pověděl. Měřil mu tlak, teplotu, a dokonce ho poslal i na rentgen. Nakonec doktor povídá: "Vždyť ty vlastně vůbec nejsi deštník, ale slunečnick. Měl by ses odstěhovat někam do teplých krajin."

A tak deštník-slunečnick sedl hned na první letadlo, které odlétalo do Afriky. Tam bylo teplo. A sucho! Žádný déšť, kterého se tak bál. Ze začátku se mu v Africe moc líbilo, ale zanedlouho mu začalo být moc horko. Začal přemýšlet o tom, že se vrátí zpátky domů. Jenže vždycky, když už byl rozhodnutý, že poletí domů, vzpomněl si na ty hrozné deště. Otrásl se strachem při pomyslení na tu spoustu studené a mokré vody a raději zůstal na pláži a dál dělal turistům stín.

Alfons byl už celý vysláblý z věčného horka, když se jednou na něj usmálo štěstí. Do jeho stínu se schovala jedna rodinka českých turistů. "Dobře, že jsme našli takový slunečnick," povídá pán. "Celý týden bude pořád svítit sluníčko, spočítali jsme to totiž v našem ústavu pro předpovídání počasí." To už se ale Alfons začal třást strachy, pomalu se zavíral a za chvíli začalo pršet. Pak vysvitlo sluníčko. A za chvíli zase pršelo. A tak se to opakovalo celý týden. Na pláži nebyl nikdo, jen pán, který radostně pobíhal kolem Alfonse: "Ty umíš předpovídat déšť? Nechtěl bys pracovat v našem ústavu?" Alfons nadšeně souhlasil.

A tak když dnes půjdete do ústavu, kde předpovídají počasí, možná narazíte na dveře s cedulkou - Předpověď dešťů, vedoucí Alfons Slunečnick. Pak budete vědět, že za těmi dveřmi má kancelář "pán" v bílém plášti, který začínal jako deštník, který se bál vody.

Emil Hofman, 6. tř., nar. 1997, Staňkov, Rašínova 469